

AU ZBURAT CA GÂNDUL TREI DECENII DIN ZIUA CÂND AM DEVENIT EU DEPUTAT...

S-a întâmplat aceasta pe 11 martie 1990, în turul doi al primelor alegeri parlamentare libere din R. Moldova (primul tur având loc, două săptămâni mai devreme, pe 25 februarie), fiind votat în Circumscripția electorală nr.127 a Grănicerilor, la fosta frontieră a URSS. În primul tur am luptat cu o duzină de candidați, la propriu, nu la figurat, rămânând în turul doi cu șeful pichetului de grăniceri, favoritul de atunci al nomenclurii comuniste, pe care l-am biruit detașat. La acea primă bătălie electorală din viață am plecat în circumscripție, la Ungheni și Dănuțeni, în ianuarie și m-am întors acasă, la Chișinău, biruitor, după anunțarea rezultatelor scrutinului, pe 12 martie. **RESTUL A FOST MUNCĂ, ARDERE DE NERVI ȘI DE ...BENZINĂ!!!**

Programul electoral cu care am mers la alegătorii ungheneni și cu care am câștigat alegerile l-am elaborat împreună cu regretatul meu prieten, Dumitru Moldovanu, profesorul universitar, membru-corespondent al AȘM, membru al Uniunii scriitorilor din R. Moldova și adevărat Patriot Unionist. Dar cel mai important factor al biruinței a fost, desigur, ECHIPA MEA DE AUR, din care făceau parte unghenenii: **Vasile Adam, Constantin Ciobanu, Gheorghe Ambroci, Afanasie Crețu, Grigore Jantuan, Alexandru Crăciun** (mii de scuze dacă am uitat de cineva!). Mai târziu, în alegerile parlamentare din 1998 s-au alăturat și alți minunați ungheneni, și ei buni tovarăși de drum, care au venit în echipa locală a partidului din care făceam parte. Le sunt recunoscător, lor tuturor, pentru încrederea pe care au avut-o față de mine; Celor cu care am reușit să convingem alegătorii ungheneni să mă voteze majoritar, unul din cei 12 candidați!

Și, eu, la rându-mi, nu le-am pricinuit, nici lor și nici alegătorilor mei, vreo durere sufletească, trecând sau activând de partea unor grupări politice antinaționale. În acele două legislaturi (1990-1994 și 1998-2001) nu m-am folosit niciodată de mandatul de deputat pentru căpățuire materială, n-am luat vreun apartament de stat, sau cheile de la vreun automobil, peste rând, sau teren pentru construcții de casă. N-am acceptat niciuna din cele trei

distincții de stat cu care am fost decorat pentru votul istoric și semnarea Declarației de Independență, pe 27 august 1991: Medalia Meritul Civic (1996), Ordinul de Onoare (2011) și Ordinul Republicii (2012). Am făcut alte lucruri importante dar neobservate de ei...

Și ultima (dar poate-i prima?) reușită a mea: De atunci cu aceeași Mărie trăiesc, și copiii-mi sunt aceiași, doar că numai doi nepoți s-au născut pe lume, deocamdată doi, zic eu!!!...

Pot să afirm cu mâna pe INIMĂ că nu i-am uitat și nu i-am trădat nici pentru una din milioanele de clipe ale celor trei decenii, pe alegătorii mei de atunci, din Dănuțeni, Ungheni-Vale și Ungheni-Deal, din fosta circumscripție 127, și nu doar din ea... Iar pe cei care nu mai sunt astăzi printre noi să-i ierte Dumnezeu și să-i primească în dreapta Sa!!! Că nu-i vom uita până în clipa când vom ajunge și noi, ACOLO, la ei...

Un singur lucru regret că multe din promisiunile mele electorale de atunci nici, astăzi, după trei decenii, n-au fost duse la bun sfârșit, nici de cei de stânga, nici de cei de dreapta, care au venit după noi, pricina principală constând în lăcomia unor politicieni, de ieri, de astăzi, și, mă tem tare, că și a celor de mâine... În trei decenii foarte puține schimbări în bine s-au produs și prea multe trădări au avut loc, unele incomparabile cu altele, altele fără seamăn în lume! Nu sunt convins că modestul nostru progres economic și social poate fi numit măcar progres insignifiant, mai corect ar fi să-l numim, parafrazându-l pe adormitul din Kremlin: „Un pas ...pe loc, doi pași înapoi!”!!! Poate fi numit oare progres economic prăbușirea de trei ori(!!!) a PIB-ului din primii zece ani (1989-1999) ai Mișcării de **Eliberare Națională, până la nivelul** anului 1965, **în prețuri comparabile, desigur???** Iar începând cu anul 2000 ne tot urcăm cu viteza melcului, în mediu cu 4,5 la sută anual, cu care vom atinge cota anului 1989 peste alți 17 ani. Aici sunt multe de spus și le vom spune cât mai curând posibil dacă scăpăm teferi de mizeria CORONAVIRUS-ului, sau dacă lumea științei va reuși să bage „coroana” dată acolo de unde a fost slobozită pe capul civilizației umane...

P.S. - Am înșirat aceste gânduri și amintiri pentru un/o cineva care nu mai ține minte numărul de beneficii oferite lui/ei, de pe ambele maluri ale

Prutulu, pentru niște merite, deochiate, și de noi cunoscute, sau pentru niște merite „deosebite”, doar de el/ea știute dar și de cei care provoacă ploii torențiale cu tinichele esențiale, un/o cineva care nu ostenește să-mi dea caracteristici pe la intersecțiile capitalei de pe Bâc, precum că „nu mai este el cel care se dă că este”... Eu, într-adevăr, nici nu mă dau că sunt cel care nu sunt, și, din nemodestie fie spus, chiar nu sunt cel care, chipurile, mă dau că sunt: sunt nițel mai altfel de cât mă laud că sunt!!!

P. P.S. – Pentru că aceste rânduri sunt dedicate foștilor mei alegători și persoane de încredere de la Ungheni, rog să nu fie comentate, nici de prieteni, nici de neprieteni, nici de bine, nici de rău... Le luați ca atare iar viitorul, dacă-l mai avem, va arăta: cine, cu cine, câtă, când și unde a avut dreptate și ce-ar fi fost mai bine de făcut atunci ca astăzi să avem mai multă dreptate... (V.Ș., 11 martie 2020)

